

KONSERTRECENSIONER

Regina Spektor på Cirkus, Stockholm

Publicerat i dag, 17:39

MUSIKRECENSION

Artist: Regina Spektor**Plats:** Cirkus, Stockholm

Foto: Petter Brandt Regina Spektor imponerar med ett varierat låtval nyansrik sång på Cirkus i Stockholm.

Regina Spektor, musikgeniet från Brooklyn är mästerlig på Cirkus. Blygsamt briljerar hon med total röstkontroll och på olika instrument.

Inte en död minut väntar när en av världens mest begåvade 80-talister slår sig ner på sin pianopall och återigen bevisar att Regina Spektor låter ännu bättre live än på skiva. Reklam- och tv-serieproducenter är inte ensamma om att dyrka det rödhåriga musikgeniet från Brooklyn. Stockholmspubliken brinner i takt från första stund och jublet är nästan tinnitusframkallande vilket gör den ryskjudiska antifolddrottningen lika genuint glad som generad.

Med jämlik ödmjukhet presenterar hon redan efter första låten sina fantastiska medmusiker: två kinesiska virtuoser på fiol och cello, och en sällsynt energisk trummis som leviterar från sin stol på nästan varje virvelslag.

Men mest imponerar hon på egen hand. Inte bara rent tekniskt, som när hon på "Poor little rich boy" spelar trummor med en hand, piano med den andra och leker med sångtempot ovanpå. Utan lika mycket för sin förmåga att måla med tusen känslonyanser och göra varje frasering intressant. Med total röstkontroll går hon från viskning till orkanstyrka och det är faktiskt helt galet att bevittna hur hon lyckas ladda precis varenda låt med intressanta vändningar utan att tappa riktning, och samtidigt låta lättillgänglig.

I en och samma varelse förenar hon Tori Amos excentricitet med Joni Mitchells harmoniska experiment och Björks vulkaniska lekfullhet. Extra mäktigt blir det när hon bejakar sin dramatiska ådra, som i den futuristiska skräckfilmsballaden "Machine" från senaste skivan "Far". Eller börjar sjunga Boris Pasternak-dikter på ryska i ödesmättade "Après moi".

För att inte fastna bakom pianot byter hon mellan färgpaletterna elgitarr, synt och a cappella-sång (och genomför på köpet en charmig ögonfärgsanalys i "Silly eye color generalizations").

Mellansnacken utmärks mest av blygsamma jätteleenden och tack, men när hon väl säger något mer är det ofta ganska kul. Som när hon rappt kallar ett fan som just önskat den låt hon precis tänkt spela för medium. Enda gången man skönjer något slags kaxig medvetenhet om sin egen storhet är när hon i "Bobbing for apples" sjunger om en granne som har sex till hennes låt.

Det finns egentligen bara en invändning. Att briljanta sånger som cancerskildringen "Chemo limo" och molljazziga "Lady" utelämnats. Ändå känns avvägningen mellan nytt och gammalt material bra. Och det är svårt att bry sig i längden när resten framförs så mästerligt och Regina Spektor gång på gång bevisar att hon är sin generations rättfångerska från Hameln.

Extranummerpartiet avslutas lite oväntat med högenergicountry och en känsla av att Spektor skulle lyckas med vilken genre hon än tog sig an. Självt hoppas jag att hon börjar leka med hiphop, sambasoul eller rocksteady.

Nanushka Yeaman
musik@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.